

พระอารมณ์ขัน.....ในหลวงของเรา

นำเสนอเมื่อ : 22 มิ.ย. 2552

พระอารมณ์ขัน ในหลวงของเรา

วันนี้ชวนอ่านเรื่องที่เป็นสริมงคล... กันดีกว่าค่ะ คิดว่าหลายๆ คนคงยังไม่ได้อ่านนะคะ...

1. ระยะเวลาราวปี พ.ศ.2498 เป็นต้นมา คราใดที่เสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับ ณ พระราชวังไกลกังวลนั้น จะทรงขับรถยนต์พระที่นั่งไปยังท้องที่ทางไกลทิวทัศน์งดงามทั่วทิศ หนองพลับแก่งกระจาน ด้วยพระองค์เอง ทำนองเสด็จประพาสตนของรัชกาลที่ห้า โดยที่ราษฎรไม่รู้ตัวล่วงหน้าว่าทรงมาถึงแล้ว

วันหนึ่งทรงขับรถยนต์พระที่นั่งผ่านไปถึงยังบริเวณหมู่บ้านแห่งหนึ่งย่านหมู่บ้านห้วยมงคล อำเภอหัวหิน ซึ่งราษฎรกำลังช่วยกันตบแต่งประดับซุ้มรับเสด็จกันอย่างสนุกสนานครื้นเครง และไม่คาดคิดว่าเป็นรถยนต์พระที่นั่งส่วนพระองค์ ต้องให้ในหลวงเสด็จยกก่อนแล้วพรั่งนี้ถึงจะลอดผ่านซุ้มได้..

"วันนี้ห้ามลอดผ่านซุ้มนี้ เพราะขอให้ในหลวงผ่านก่อนนะ..
ทรงขับรถพระที่นั่งเบี่ยงข้างทางไม่ลอดซุ้มดังกล่าว"

วันรุ่งขึ้นเมื่อทรงขับรถยนต์พระที่นั่งเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรในหมู่บ้านนี้อย่างเป็นทางการพร้อมคณะข้าราชการบริพารผู้ติดตามและทรงมีพระดำรัสทักทายกับชายผู้หนึ่งที่เฝ้าอยู่หน้าซุ้มเมื่อวันวานว่า

"วันนี้ฉันเป็นในหลวง..คงผ่านซุ้มนี้ได้แล้วนะ.."

2. อีกครั้งหนึ่งที่ภาคอีสาน
เมื่อเสด็จขึ้นไปทรงเยี่ยมบนบานของราษฎรผู้หนึ่งที่คณะผู้ติดตามเสด็จทั้งหลายออกแปลกใจในการกราบบังคมทูลที่คล่องแคล่วและใช้ราชาศัพท์ได้อย่างน่าฉงน เมื่อในหลวงมีพระราชปฏิสันถารถึงการใช้ราชาศัพท์ได้ดีนี้ จึงมีคำกราบทูลว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าเป็นโต้โผลิเกเก่า บัดนี้มีอายุมากจึงเลิกรามาทำนาทำสวน พระพุทธเจ้าข้า.."

มาถึงตอนสำคัญที่ทรงพบนกในกรงที่เลี้ยงไว้ที่ซานเรโอน ก็ทรงตรัสถามว่า เป็นนกอะไรและมีกี่ตัว..

พอลิเกแก่กราบบังคมทูลว่า "มีทั้งหมดสามตัว พระมเหสีมันบินหนีไป ทิ้งพระโอรสไว้สองตัว ตัวหนึ่งที่ยังเล็ก ตรัสอ้อแอ้อยู่เลย และทิ้งให้พระบิดาเลี้ยงดูแลคนเดียว"

เรื่องนี้ ดร.สุเมธเล่าว่าเป็นที่ต้องสะกดกลืนหัวเราะกันทั้งคณะไม่ยกเว้นแม้แต่ในหลวง

3. มีเรื่องหนึ่งเคยฟังจากผู้ใหญ่เล่าเมื่อนานมาแล้ว มีช่างไปทำผ้าเพดานในวัง คนหนึ่งกำลังยืนบนบันได ส่วนหัวอยู่ใต้ผ้า อีกคนคอยจับบันไดอยู่ด้านล่าง พอดีในหลวงเสด็จมา คนที่อยู่ข้างล่างเห็นในหลวงก็ก้มลงกราบ คนอยู่ด้านบนไม่เห็น ก็บอกว่า "เฮ้ย จับดีจ้ะ หนอยสิ อย่าให้แกวง"

ในหลวงทรงจับบันไดให้ เค้กก็บอกว่า "เออ ดีจ้ะ เสรีงานนี้จะให้เป็นช่างจริง"

(สงสัยคงจะเพิ่งเข้ามาทำงานยังไม่ผ่านโปร) พอเสร็จก็ก้าวลง พอเห็นว่าในหลวงเป็นคนจับบันไดให้ ถึงกับเข่าอ่อน จะตกบันได รีบลงมากมกราบ

ในหลวงทรงตรัสกับช่างว่า "แหม ดินะที่ซมว่าใช้ได้ แถมจะปรับตำแหน่งให้เป็นช่างอีกด้วย"

4. เมื่อครั้งท่านพระชนม์มายุ 72 พรรษา มีการผลิตเหรียญที่ระลึกออกมาหลายรุ่น เจ้าของกิจการนาฬิกาเย็บหนึ่ง ได้ยื่นเรื่องขออนุญาตนำพระบรมฉายาลักษณ์ของท่านมาประดับที่หน้าปัดนาฬิกาเป็นรุ่นพิเศษ

ท่านทราบดีแล้วตรัสกับเจ้าหน้าที่ว่า "ไปบอกเค้านะ เราไม่ใช่มิกกี้เมาส์"

5. เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า พระองค์ท่าน จะเสด็จเยี่ยมเยียน พสกนิกรของพระองค์ท่านอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะ ชาวบ้านต่างจังหวัด จะโชคดีกว่าเรานัก ที่ได้มีโอกาส ขึ้นชมพระบารมีของในหลวง ได้ใกล้ชิด และบ่อยครั้งกว่าคนใน กรุงเทพมหานคร จึงมีเรื่องของในหลวงมาเล่าให้ฟัง ฟังแล้วเชื่อว่าทุกคนจะต้องอมยิ้มกันทุกคนแน่ เรื่องที่ 1. วันหนึ่ง พระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมเยียนพสกนิกรของ ท่านตามปกติที่ต่างจังหวัด ก็มีชาวบ้านมาต้อนรับในหลวง มากมาย พระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนิน มาตามลาดพระบาท ที่แถวหนา ก็มีหญิงชราแก่คนหนึ่ง ได้ก้มลงกราบแทบพระบาท แล้วก็เอามือของแกมาจับพระหัตถ์ของในหลวง แล้วก็พูดว่า ยายดีใจเหลือเกิน ที่ได้เจอในหลวง แล้วก็พูดว่า ยายอย่างโน้น ยายอย่างนี้ อีกตั้งมากมายแต่ในหลวงก็ทรง เเฉย ๆ

มิได้ตรัสรับสั่งตอบว่าอะไร แต่พวกเขาข้าราชการก็ มองหน้ากันใหญ่ กลัวว่าพระองค์จะทรงพอพระราชหฤทัย หรือไม่ แต่พอพวกเขา ได้ยินพระองค์รับสั่งตอบหญิงชราคนนั้น ก็ทำให้เราถึงกับกลืนหัวเราะไว้ไม่ไหว เพราะ พระองค์ทรงตรัสว่า "เรียกวายายได้อย่างไร อายุอ่อนกว่าแม่ฉันตั้งเยอะ ต้องเรียกนาซี ถึงจะถูก "

6. พระองค์ท่านเสด็จไปที่จังหวัดสกลนคร เพื่อเยี่ยม เยียนชาวบ้าน และพระองค์ก็ ทรงตรัสถามชายคนหนึ่งที่มา เข้าเฝ้าเพราะแขนเจ็บเขาเฝือก ในหลวงทรงรับสั่งถามว่า " แขนเจ็บไปโดนอะไรมา " ชายคนนั้นตอบว่า "ตกสะพาน " แล้วในหลวงทรงรับสั่งกลับไปอีกว่า " แล้วแขนอีกข้างหนึ่งละ " ชายคนนั้นก็ตอบกลับมาอีกว่า " แขนข้างนี้ไม่ได้ตกลงไปด้วย

ตกข้างเดียว "

ในหลวงของเราที่ทรงพระสรวล

7. พระองค์เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมพสกนิกรที่ ทางภาคใต้ คือจังหวัดนราธิวาส ทางใต้มีปัญหาเรื่องดิน เป็นกรด มีความเค็ม พระองค์จึงทรงรับสั่งถามกับชาวบ้าน ที่มาเฝ้ารับเสด็จว่า

"ดินหลังบ้านเป็นอย่างไร เค็มไหม " ชาวบ้านก็มองหน้ากันแล้วทำหน้างง ก่อนตอบกลับมาว่า

"ไม่เคยชิมซักที" ในหลวงก็รับทรงสั่งกับข้าราชการที่ ตามเสด็จว่า " ชาวบ้านแถวนี้เขามีอารมณ์ขันกันดีนะ "

8. ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีมาแล้ว พระเจ้าอยู่หัวทรงประชวรนิดหน่อยเกี่ยวกับพระฉวี มีพระอาการคัน มีหม้อโรคผิวหนังคณะหนึ่งไปหาเฝ้าฯ เพื่อถวายการรักษา คุณหมอบเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนัง แต่ไม่ได้เชี่ยวชาญทางราชาศัพท์ ก็กราบบังคมทูลว่า

"เอ้อ - ทรง... อ้า- ทรงพระคันมานานแล้วหรือยังพะยะค่ะ"

พระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระสรวล ตรัสว่า "ฉันไม่ใช่ผู้หญิงนี่ จะท้องได้ยังไง" แล้วคงจะทรงพระกรุณาว่า หมอบคงจะไม่รูราชาศัพท์ ทางดานอวยวะร่างกายจริงๆ ก็พระราชทานพระบรมราชานุญาตว่า "พูดภาษาอังกฤษกันเถอะ "

เป็นอันว่าก็กราบบังคมทูลชักพระอาการกันเป็นภาษาอังกฤษไป

9. อีกครั้งหนึ่ง หลายปีมาๆ แล้วเหมือนกัน ตั้งแต่พระเจ้าอยู่หัวยังทรงพระโสมมวัน (สูบบหรี่)อยู่ คราวหนึ่งพระเจ้าอยู่หัวกำลังจะทรงพระโสมมวัน ยังไม่ได้ทรงจุด ท่านผู้หนึ่งที่เฝ้าอยู่ได้เข้าเฝ้าอยู่ในขณะนั้น ก็ปราดเข้าไปคุกเข่า จุดไฟแช็คถวาย แคมกราบบังคมทูลเสียดวยว่า "ถวายพระเพลิง พะยะค่ะ"

พระเจ้าอยู่หัวทรงพระสรวลเสียดวย ตรัสด้วยพระอารมณ์สนุกว่า "ยัง ฉันยังไม่ตาย...."

10. เข้าวันหนึ่ง เวลาประมาณ 7 โมงเช้า นางสนองพระโอษฐ์ของฟ้าหญิงองค์เล็ก ได้รับโทรศัพท์เป็นเสียงผู้ชาย ขอพูดสายกับฟ้าหญิง ทางนางสนองพระโอษฐ์ ก็สอบถามว่าใครจะพูดสายดวย ก็มีเสียงตอบกลับมาว่า คนที่เบงค นางสนองพระโอษฐ์ กิ่ง...ง ว่าคนที่เบงคทำไม่โทรมาแต่เขา เบงคก็ยังไม่เปิดนี้หว่า แต่พอฟ้าหญิงรับโทรศัพท์แล้วถึงได้รู้ว่า คนที่เบงคคนะ ก็ที่เบงคจริงๆนะ ไม่เชื่อเปิดกระเป๋าดังค์ แล้วหยิบเบงคมาดูสิ ขนลุกเลย ทรงตรัสกับในหลวงท่านอยู่นั่นเอง

11. เรื่องการใช้ราชาศัพท์กับในหลวง จะเป็นเรื่องใหญ่ที่ใครต่อใครเกร็งกันทั้งแผ่นดิน เพราะเรียนมาตั้งแต่เล็กแต่ไม่เคยได้ใช้เมื่อออกงานใหญ่จึงตื่นเต้นประหม่า ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทั่วไป และไม่เว้นแม้กระทั่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ได้เฝ้าฯทูลละอองธุลีพระบาทถวายรายงาน หรือกราบบังคมทูลทราบบ้างละอองธุลีพระบาทในพระราชานุกิจต่างๆนานาปีการ

ท่านผู้หญิงบุตรี วีระไวทยะ รองราชเลขาธิการ เคยเล่าให้ฟังว่า ด้วยพระบุญญาธิการและพระบารมีในพระองค์นั้นมีมากจนจนบางคนถึงกับไม่อาจระงับอาการกิริยาประหม่ายามกราบบังคมทูล จึงมีผิดพลาดเสมอ แม้จะซักซ้อมมาอย่างดีก็ตาม

ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน มีข้าราชการระดับสูงผู้หนึ่งกราบบังคมทูลรายงาน ว่า "ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า พลตรีภูมิพลอดุลยเดช ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตกราบบังคมทูลรายงาน ฯลฯ"

เมื่อคำกราบบังคมทูล ในหลวงทรงแ้มพระสรวลอย่างมีพระอารมณ์ดีและไม่ถือสาว่า "เออ ดี เราชื่อเดียวกัน..."

ข่าวว่าวันนั้นผู้เข้าเฝ้าต้องซ่อนหัวเราะเข้าชั้นกันทั้งศาลาดุสิตาลัยเพราะผู้รายงานตื่นเต้นจนจำชื่อตนเองไม่ได้

12. เรามีเรื่องเล่าเกี่ยวกับท่านให้เพื่อนๆ ฟังตั้งหลายเรื่อง วันนี้เริ่มเรื่องนี้ก่อนแล้วกันนะ เรื่องมีอยู่ว่า เหตุการณ์เมื่อปี 2513 วันนั้นท่านทรงเสด็จไปหมู่บ้านท้ายดอย เชียงใหม่ ผู้ใหญ่บ้านลีชอกราบทูลชวนให้ไปแคว้นเฮา ท่านก็ทรงเสด็จตามเขาเขาไปบ้านซึ่งทำด้วยไม้ไผ่และมุงหญ้าแห้ง เขาเอาที่นอนมาปูสำหรับประทับ แล้วรินเหล้าทำเองใส่ถ้วยที่ไม่ค่อยจะได้ล้างจนมีคราบคั่วๆ จับ ทางผู้ติดตามรู้สึกเป็นห่วง เพราะปกติไม่ทรงใช้ถ้วยมีคราบ จึงกระซิบทูลว่า ควรจะทรงทำถ้วยเสวยแล้วส่งถวายมาพระราชทานผู้ติดตามจัดการเอง แต่ท่านก็ทรงดวดเอง กรอบเดียวเกลี้ยง ตอนหลังทรงรับสั่งว่า

"ไม่เป็นไร แอลกอฮอล์เข้มข้นเชื้อโรคตายหมด" ซึ่งใหม่ละ

13. เคยมีคนเล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งพ่อหลวงทรงเสด็จไปที่ตลาดสด ทรงแวะไปเสวยก๋วยเตี๋ยว แม่ค้าขายก๋วยเตี๋ยวเห็นก็สงสัย จึงทูลถามท่านว่า

"ทำไมหน้า เหมือนในหลวงจัง?"

ท่านไม่ตอบอะไรได้แต่ยิ้มๆ ทรงจ่ายเงินค่าก๋วยเตี๋ยวแล้วตรัสชมว่าก๋วยเตี๋ยวอร่อย สวนแม่ค้ามารู้ทีหลังว่าเป็นท่านก็ได้แต่ปลื้ม

14. เคยมีเรื่องเล่าให้ฟังว่า ในหลวงเสด็จไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเยี่ยมเยียนราษฎร มีอยู่ครั้งหนึ่งพระองค์ท่านทรงแจกพระเครื่องให้กับราษฎรจนหมดแล้ว ราษฎรผู้หนึ่งจึงกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระเครื่องว่า "ขอเดชะ ขอพระองค์" "

ในหลวงทรงตรัสว่า "ขอเดชะ พระหมดแล้ว"

15. เรื่องนี้รุ่นพี่ที่จุฬายาเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ปีหนึ่งในหลวงทรงเสด็จพระราชทานปริญญาบัตร อธิการบดีอ่านรายชื่อบัณฑิตแล้วบังเอิญว่ามีเหตุขัดข้องบางประการ ทำให้อ่านขาดตอน ก็ต้องรับหาวอ่านรายชื่อไปถึงไหนแล้วปรากฏว่าในหลวงท่านทรงจำได้ ท่านเลยตรัสกับอธิการไปว่าเมื่อกี้ (ชื่อ....) เคารับไปแล้ว

และมีอีกปีหนึ่งที่พระราชทานปริญญาบัตรอยู่ดีๆ ไฟดับไปชั่วขณะ ทำให้บัณฑิตคนหนึ่งพลาดโอกาสครั้งสำคัญในการถ่ายรูป พอในหลวงทรงพระราชทานปริญญาบัตรเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะให้พระบรมราโชวาท ท่านทรงให้อธิการบดีเรียกบัณฑิตคนนั้นมารับพระราชทานอีกครั้งเพื่อจะได้มีรูปไว้เป็นที่ระลึก ดันดันกันถวนทั่วทั้งหอประชุม

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ